

Arrest

nr. 229 503 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat J. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief van 28 oktober 2016 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 mei 2017 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Hij gaat eveneens over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 28 november 2018 dient verzoekster, in functie van haar vader met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 27 mei 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.11.2018 werd ingediend door:

Naam: [K.M.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Congolese

[...]

om de volgende reden geweigerd:

dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...' Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader, de genaamde [M.K.,W.] [RR. ...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen legt betrokkene volgende documenten voor:

- 'Attestation de confirmation de sans revenu N°01/DUAS/B2/CPS/MAT/SS/96/2015' dd. 28.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op dat moment over geen inkomsten, roerende en onroerende goederen beschikte.

- 'Attestation sur l'honneur' dd. 08.01.2018 waarin de moeder van betrokkene verklaart dat haar dochter financiële steun heeft genoten van de referentiepersoon. Echter, van verklaringen op eer kan het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten.

- 'Courrier financier' dd. 04.02.2013, 10.04.2013, 02.07.2013, 02.09.2013, 04.10.2013, 21.12.2013, 06.02.2014, 12.04.2014, 03.06.2014, 01.09.2014, 23.12.2014, 09.01.2015, 18.03.2015, 12.05.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tussen 2013 en 2015 enkele keren per jaar geld stortte naar betrokkene.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste en afhankelijk was van de referentiepersoon. Vooreerst tonen de bewijzen van stortingen enkel aan dat betrokkene occasioneel sommen heeft ontvangen van 04.02.2013 tot en met 12.05.2015. Naar eigen zeggen (zie aanvraag 9bis) is betrokkene aangekomen in België in 2016. Zij heeft echter nooit het paspoort voorgelegd met hetwelke ze is ingereisd. Zonder bewijs van inreis kan helemaal niet geverifieerd worden sinds wanneer ze naar Europa gekomen is en kan bijgevolg ook de relevantie van de voorgelegde bewijzen van het overmaken van geld, niet worden ingeschat. Noch kan worden vastgesteld of het attest van onvermogen dd.28.07.2015 daadwerkelijk getuigt van de situatie waarin betrokkene zich bevond voor ze haar land van origine heeft verlaten. Het feit dat zij verklaarde in de aanvraag 9bis met 'geleende documenten' te zijn aangekomen op Belgisch grondgebied doet afbreuk aan betrokkenes algehele geloofwaardigheid. Als dochter van een Belg is het helemaal niet nodig clandestien (en veel te duur) te reizen. Zij had zich gewoon kunnen gaan aanbieden bij de Belgische ambassade om nadien met visum naar België te komen, zonder gebruik te moeten maken van valse of geleende documenten of een illegale en gevaarlijke reisweg.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een dusdanige Afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel

Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische vader, van wie zij ten laste is. Zij baseerde haar aanvraag derhalve op artikel 40ter Vw..

Verzoeker voegde legde tal van bewijzen voor:

1. Maar liefst 14 bewijzen van betalingen van verzoekster haar vader aan verzoekster.

Verweerder verwijst naar betalingen die gebeurden van februari 2013 tot mei 2015 (zie stuk 2). In die periode werd er een bedrag van 1.650 dollar (zo'n 1450 euro) door haar vader aan haar overgemaakt. Gelet op een gemiddeld jaarinkomen van 180 euro (zie stuk 4) is dit bedrag voldoende om verzoekster in haar basisbehoeften te voldoen. Het is immers meer dan 8 gemiddelde jaarlonen, voor een periode van zo'n 2.5 jaar.

Het is duidelijk dat verzoekster op aanzienlijke wijze financieel werd gesteund door haar vader.

Verzoekster wenst te verwijzen naar het arrest nr. 216 455 van 7 februari 2019:

"Bijgevolg komt het kennelijk onredelijk over om te oordelen dat bedrag van 3.400 euro, dat door de referentiepersoon aan de verzoekster werd overgemaakt tussen 2005 en 2007, "uiterst beperkt" is. De verzoekster kan tevens gevolgd worden waar zij stelt dat nergens is bepaald dat het bewijs moet worden geleverd van regelmatige geldstortingen. Zo kunnen één of meerdere overschrijvingen van aanzienlijke bedragen die periodisch worden overgemaakt, even goed wijzen op een situatie van reële afhankelijkheid als regelmatige overschrijvingen van kleinere sommen. Bovendien blijkt uit het door de verzoekster neergelegde attest van de 'Armbusinessbank' enkel dat er tussen 2005 en 2007 voor een totaal bedrag van 3.400 werd overgemaakt, zonder dat op enige wijze wordt vermeld hoeveel overschrijvingen het precies betrof en wanneer deze precies plaatsvonden. Er valt dan ook niet in te zien hoe de gemachtigde hieruit kan afleiden dat de stortingen onregelmatig waren."

2. Attestation de confirmation de sans revenu dd. 28.07.2015

Verweerder verwijst naar dit document en betwist in bestreden beslissing op geen enkele wijze de geloofwaardigheid of de betrouwbaarheid van dit attest dat werd afgeleverd door de stadsdiensten van Kinshasa.

Uit dit document blijkt duidelijk dat verzoekster geen eigen inkomsten heeft en niet over roerende of onroerende goederen beschikt. Haar behoeftigheid staat vast.

Alleszins was het voor verzoekster quasi onmogelijk om voldoende eigen inkomsten te verwerven, gelet op de economische toestand in Congo (zo'n 80% leeft in de armoede; zie stuk 4 en rekening houdend met de hoge werkloosheidsgraad voor jongeren (62% in Kinshasa) (zie stuk 5 en 6). Daarnaast was en is de politieke toestand in Congo erg onrustig, hetgeen allerminst een positieve invloed had op de economische situatie.

3. Attest van verzoeksters moeder waaruit blijkt dat verzoekster financiële steun van haar vader genoot.

Verzoekers moeder stelde een document op waaruit blijkt dat verzoekster steun genoot van haar vader. Verweerder stelt dat het gesolliciteerd karakter niet is uitgesloten. Dit doet echter geen afbreuk aan de waarde van het document. Het blijkt duidelijk dat zij afhankelijk was van de steun van haar vader.

Tweede onderdeel

Verzoekster heeft tal van bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zij ten laste was van haar vader in gedurende haar periode in Congo. Zij was in Congo tot 2015-2016. Vervolgens kwam zij in 2016 naar België en verbleef vanaf dat moment bij haar vader en is tevens ten laste van hem.

Verweerder lijkt te twijfelen over het feit dat verzoekster in 2016 al in België aankwam ("naar eigen zeggen"). Nochtans is verweerder perfect op de hoogte dat verzoekster op in 2016, namelijk op 08.11.2016 een aanvraag tot humanitaire regularisatie indiende (zie stuk 2 en 3). Op dat moment vond er reeds een positieve woonstcontrole plaats, op het adres waar zij actueel nog steeds verblijft ([...], Boom). Verweerder kan dus onmogelijk in twijfel trekken dat verzoekster al in België aankwam in het jaar 2016.

Verzoekster zet de feiten nog even op een rij: zij ontving betalingen van haarvader in de jaren 2013, 2014 en 2015. Zij legde tevens een attest van onvermogen van de Congolese overheid voor uit het jaar 2015, het jaar voor ze naar België vertrok. In 2016 vertrok verzoekster vervolgens naar België, alwaar zij in hetzelfde jaar nog een aanvraag tot humanitaire regularisatie indiende. Zij verblijft sinds dat moment bij haar vader, van wie zij ten laste was en is. Er kan dus geen twijfel bestaan dat zij voor haar komst naar België, in de jaren 2013, 2014 en 2015 onvermogen en ten laste van haar vader was. Na haar komst naar België, was ze nog steeds ten laste van haarvader en woonde ze vanaf haar komst bij hem in.

Verweerder diende na een correcte en objectieve feitenvinding tot een besluit te komen en enige soepelheid aan de dag te leggen bij de beoordeling van het ten laste zijn en de behoefteigheid (zie hierover ook arrest RvV 203 688 dd. 9.05.2018). Dit is in casu echter niet het geval. Derhalve is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40ter Vw..

Derde onderdeel

Overeenkomstig artikel 40ter Vw. dient verweerder na te gaan of de voorwaarden zijn vervuld, namelijk of verzoekster ten laste is van haar vader.

Echter tracht verweerder verder te gaan dan de wettelijke voorwaarden. Hij voegt voorwaarden toe bij de toetsing, die niet in de wet zijn opgenomen:

- Verweerder verwijt aan verzoekster dat ze haar oude paspoort waarmee ze zou ingereisd zijn, nooit heeft voorgelegd. Verweerder heeft tijdens de procedure gezinshereniging nooit naar een bepaald paspoort gevraagd. Verzoekster heeft haar huidig geldig paspoort voorgelegd en dit leek te volstaan. Bovendien weet verweerder dat verzoekster niet met een visum naar België is gereisd.

- Zo zet verweerder het een en ander uiteen over het feit dat verzoekster geloofwaardigheid mist. Het is echter aan verweerder om op een objectieve manier de aanvraag van verzoekster te beoordelen. Het is immers geen asielaanvraag waarbij de geloofwaardigheid een belangrijk criterium is. Nergens is het aantonen van geloofwaardigheid een vereiste bij een aanvraag gezinshereniging.

- Verweerder heeft kritiek op de situatie dat verzoekster zonder visum naar België is gekomen.

In de procedure gezinshereniging is een geldig visum of actueel geldig verblijf niet vereist zodat dit geen element kan zijn dat mee speelt bij de beoordeling van een aanvraag.

Vermits deze motieven zijn opgenomen in bestreden, dient verzoekster ervan uit te gaan dat deze motieven mee hebben gespeeld bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster en een invloed hebben gehad op het proces om te komen tot de negatieve bestreden beslissing. Aangezien deze motieven niet door de wet voorzien zijn, vormt dit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 40ter Vw."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt geduid dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voor een gezinshereniging met haar vader met de Belgische nationaliteit. Verweerder wijst erop dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, hiervoor het bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van haar vader en dit vereist dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en haar vader van in het land van herkomst of origine. Dit blijkt volgens verweerder niet uit de door verzoekster voorgelegde bewijsstukken. Verweerder gaat in op de verschillende door verzoekster

voorgelegde bewijsstukken, met name een attest van 28 juli 2015 dat verzoekster op dat ogenblik niet beschikt over inkomsten en roerende en onroerende goederen, een verklaring op eer van verzoeksters moeder van 8 januari 2018 en bewijzen van geldstortingen in de periode van 10 april 2013 tot en met 12 mei 2015. Verweerder stelt vast dat uit deze stukken blijkt dat verzoekster in de voormelde periode occasioneel geldsommen heeft ontvangen van haar vader, dit is enkele keren per jaar, maar het onduidelijk is sinds wanneer verzoekster precies naar België is gekomen. Verzoekster liet na het paspoort voor te leggen waarmee ze naar Europa is gereisd. Zonder gekende datum van komst naar België is het volgens verweerder niet mogelijk de relevantie van de voorgelegde geldstortingen in te schatten en kan volgens hem ook niet worden vastgesteld of het voorgelegde attest van onvermogen daadwerkelijk getuigt van de situatie waarin verzoekster zich bevond op het ogenblik dat ze haar land van herkomst heeft verlaten. Verweerder is van mening dat verzoeksters stelling in haar eerdere verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat zij met geleende documenten naar Europa is gereisd afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid, nu het als dochter van een Belg niet nodig is om clandestien en veel te duur te reizen. Hij stelt nog dat het gesolliciteerd karakter van de verklaring op eer van verzoeksters moeder niet kan worden uitgesloten.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster beriep zich in haar aanvraag op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde

vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op de bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 28 november 2018, op het ogenblik dat zij 28 jaar oud was, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om haar vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, moet zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat zij ten laste is van haar Belgische vader.

Verzoekster betwist het in de bestreden beslissing gestelde niet dat de vereiste van het “*ten laste zijn*” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd van een afhankelijkheidsrelatie die reeds bestaat tussen haar en haar vader van in het land van herkomst of origine.

Dit vindt ook steun in de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05; HvJ 16 januari 2014, C-423/12). In deze arresten werd uitdrukkelijk gesteld dat onder “*te hunnen laste*” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “*ten laste zijn*” vereist dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst op het moment dat zij zich naar België begeeft of wil begeven om er de referentiepersoon te vervoegen. Een tenlasteneming in een verder verleden in het land van herkomst, zonder dat op het ogenblik dat de referentiepersoon wordt vervoegd nog sprake is van een afhankelijkheidsband, kan niet volstaan.

De Raad benadrukt nog dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In werkelijkheid komt de motivering in de bestreden beslissing hierop neer dat verweerder van mening is dat verzoekster aan de hand van de voorgelegde geldstortingen in de periode van februari 2013 tot en met mei 2015 en het attest van onvermogen van 28 juli 2015 onvoldoende heeft aangetoond dat zij op het ogenblik dat zij naar België kwam om haar Belgische vader te vervoegen ten laste was van haar vader. Verweerder wijst erop dat niet blijkt wanneer verzoekster precies naar België is gekomen, waardoor niet blijkt dat de voorgelegde geldstortingen, of het voorgelegde attest van onvermogen, de situatie weergeven zoals deze gold op het ogenblik dat zij naar België kwam.

Verzoekster wijst op het totale bedrag van de geldstortingen die in de periode van februari 2013 tot en met mei 2015 door haar vader aan haar werd overgemaakt (ongeveer 1450 euro) en stelt dat dit overeenkomt met ongeveer acht gemiddelde jaarinkomens (voor het jaar 2013) in haar land van herkomst.

In het licht van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie kon verweerder in de voorliggende zaak, waarin er sprake is van een groot tijdsverloop tussen de voorgelegde bewijzen van het ten laste zijn en de aanvraag tot gezinshereniging – met name meer dan drie jaar –, echter in redelijkheid wijzen op het belang om kennis te kunnen nemen van het tijdstip dat verzoekster naar België is gekomen om haar vader te vervoegen. Het is immers, gelet op de voorgaande bespreking, in het bijzonder voor de periode die voorafgaat aan de komst naar België dat het bewijs moet worden geleverd dat verzoekster was aangewezen op de ondersteuning van haar vader om in haar basisbehoeften te voorzien.

Met haar uiteenzetting betwist verzoekster niet dat zij het bestuur op geen enkel ogenblik duidelijkheid kon verschaffen over het precieze tijdstip van haar komst naar België. Verweerder wijst in zijn beslissing op de door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die dateert van oktober 2016. Hierin verklaarde verzoekster ergens in de loop van 2016 naar België te zijn gekomen om haar vader en andere familieleden te vervoegen, van wie zij meer dan 20 jaar gescheiden leefde. *“Ergens in de loop van 2016”* dekt evenwel een zeer ruime periode. In het kader van deze aanvraag legde verzoekster een stuk voor waaruit blijkt dat zij in september 2016 bij het consulaat-generaal van haar land van herkomst in Antwerpen een paspoort heeft gevraagd. Nergens ligt een stuk voor van verzoeksters aanwezigheid in België vóór september 2016, en zijzelf toont ook niet aan voor deze periode effectief reeds in dit land aanwezig te zijn geweest, waardoor er ruim één jaar is voorbijgegaan tussen de laatste geldstorting die verzoekster in haar land van herkomst ontving van haar vader en de eerste tekenen van haar aanwezigheid in België. Nergens gaat verzoekster in op de tijd die is verstreken sinds deze laatste storting en haar komst naar België, die zij ergens in 2016 situeert zonder dit nader te duiden, laat staan in dit verband een begin van bewijs voor te leggen, of op haar concrete situatie in deze periode. Noch in haar aanvraag noch in huidig verzoekschrift duidde verzoekster waarom haar vader sinds mei 2015 geen geld meer heeft gestort, terwijl zij nog maandenlang en goed mogelijk zelfs nog meer dan één jaar in haar land van herkomst heeft verbleven.

In de voorliggende omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat niet of onvoldoende blijkt dat de voorgelegde geldstortingen en het attest van onvermogen nog representatief zijn voor verzoeksters situatie in het land van herkomst op het moment dat zij naar België kwam met de intentie om haar vader te vervoegen. Door louter te wijzen op de grootte van het totale bedrag van de overgemaakte geldstortingen en de lagere levensstandaard in haar land van herkomst toont verzoekster ook niet aan dat de gedane beoordeling steunt op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling. Het determinerende motief van de bestreden beslissing is niet dat de stortingen in de tijdsperiode waarop deze betrekking hebben qua regelmaat of hoogte van de bedragen onvoldoende waren opdat verzoekster hiermee in haar basisbehoeften kon voorzien in haar land van herkomst, maar wel dat op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster in de periode van haar komst naar België die zich veel later situeert (nog) was aangewezen op de ondersteuning van haar vader om in haar basisbehoeften te voorzien. Verzoekster geeft geen enkele verklaring voor het gegeven dat de laatste geldstorting dateert van mei 2015, terwijl daarvoor vanaf februari 2013 wel met tussenpozen van een maand tot enkele maanden een bepaalde geldsom aan haar werd overgemaakt. Verzoekster legde geen concrete bewijsstukken voor van de periode van mei 2015 tot haar komst naar België, waarbij wordt herhaald dat de vroegste aanwezigheid van verzoekster in België zich pas situeert in september 2016. Ook het voorgelegde bewijs van onvermogen geldt slechts voor de periode tot en met juli 2015, en dekt bijgevolg niet de periode die onmiddellijk voorafgaat aan de komst van verzoekster naar België. De Raad benadrukt in dit verband ook dat verweerder, zoals verzoekster ook opmerkt, niet de betrouwbaarheid op zich van dit bewijsstuk betwist. Verweerder stelt enkel vast dat niet of onvoldoende blijkt dat dit attest nog de situatie van verzoekster in haar land van herkomst weerspiegelde op het ogenblik dat zij naar België kwam om haar vader te vervoegen. Dit motief wordt niet onderuit gehaald.

Verzoekster stelt in de jaren 2013, 2014 en 2015 in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar vader en vervolgens in 2016 naar België te zijn gekomen en vanaf dat ogenblik bij haar vader te hebben verbleven en te zijn ten laste te zijn geweest. Zij stelt dat haar komst naar België in 2016 steun vindt in het feit dat zij op 8 november 2016 een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, in het kader waarvan een positieve woonstcontrole plaatsvond. Dit betoog kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Andermaal blijkt niet wanneer verzoekster precies naar België is gekomen, terwijl er tussen de door haar voorgelegde bewijzen van het ten laste zijn en de eerste tekenen van aanwezigheid in België meer dan één jaar is verstreken, waardoor het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat niet of onvoldoende blijkt dat de voorgelegde bewijzen nog een weerspiegeling zijn van verzoeksters situatie in het land van herkomst op het ogenblik dat zij naar België kwam om haar vader te vervoegen. Verzoekster gaat er ook al te

gemakkelijk vanuit dat zij gedurende het gehele jaar 2015 ten laste was van haar vader, waarbij zij echter nalaat om in te gaan op de redenen waarom zij sinds mei 2015 geen enkele storting meer ontving van haar vader.

Verzoekster betoogt nog dat het in haar land van herkomst voor haar nagenoeg onmogelijk was om voldoende eigen middelen te verwerven, gelet op de moeilijke economische toestand en een erg onrustige politieke situatie aldaar. Zij verwijst hiervoor naar enkele stukken omtrent de algemene situatie in haar land van herkomst. Dit betoog is niet van aard het bewijs te kunnen leveren dat verzoekster op het ogenblik van haar komst naar België om haar vader te vervoegen in haar land van herkomst geen eigen inkomsten had dan wel (nog) specifiek was aangewezen op de ondersteuning door haar vader om in haar basisbehoeften te voorzien.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Inzake de voorgelegde verklaring op eer van 8 januari 2018 van de moeder van verzoekster waarin deze verklaart dat verzoekster financiële steun heeft genoten van haar vader, merkt verweerder nog op dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een loutere verklaring op eer van een zeer nabij familielid van de betrokkene, met name de moeder van verzoekster, niet volstaat om op zichzelf een voldoende bewijs van het ten laste zijn uit te maken. In deze verklaring stelt de moeder bovendien enkel dat verzoekster in haar land van herkomst financiële ondersteuning heeft genoten van haar vader, zonder te preciseren in welke periodes en of verzoekster ook in de periode onmiddellijk voorafgaand aan haar komst naar België nog financiële ondersteuning van haar vader genoot en hierop was aangewezen.

Verzoekster is daarnaast van mening dat verweerder door het nemen van zijn beslissing voorwaarden heeft toegevoegd aan de wet. In de eerste plaats betoogt zij dat verweerder vereist dat zij haar oude paspoort waarmee zij naar België reisde voorlegt of nog dat een (geldig) inreisvisum of actueel geldig verblijf wordt vereist. De Raad leest de bestreden beslissing evenwel niet zo dat absoluut wordt vereist dat verzoekster dit paspoort of een (geldig) inreisvisum zou voorleggen, noch dat verweerder een actueel geldig verblijf vereist, opdat de aanvraag kan worden goedgekeurd, maar wel dat hij erop wijst dat hij moet kunnen nagaan in welke concrete periode verzoekster naar België is gekomen, om de voorgelegde bewijzen van het ten laste zijn op hun relevantie en pertinentie te kunnen beoordelen. Dit determinerende motief wordt door verzoekster in geen geval onderuit gehaald. Er blijkt zo ook geenszins dat verweerder heeft geweigerd om rekening te houden met andere bewijzen die kunnen aantonen sinds wanneer verzoekster precies in België verblijft. Verweerder hield rekening met de eerdere verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarmee verzoekster haar aanwezigheid in België voor het eerst kenbaar maakte. In die zin blijkt ook niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar kritiek. Verzoekster stelt nog dat het aantonen van geloofwaardigheid geen vereiste is bij een aanvraag tot gezinshereniging. Hiermee brengt zij geen betoog naar voor dat de determinerende redengeving in de bestreden beslissing onderuit kan halen, namelijk dat zonder duidelijkheid over de concrete periode waarin verzoekster naar België is gekomen de voorgelegde stukken niet of onvoldoende aantonen dat zij op dat ogenblik in haar land van herkomst ten laste was van haar vader. Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeksters stelling in haar eerdere verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat zij met geleende documenten naar Europa is gereisd haar algemene geloofwaardigheid onderuit haalt, is te beschouwen als een bijkomend, overtollig motief en de kritiek hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verweerder heeft met zijn beoordeling enkel een redelijke invulling gegeven aan de wettelijke voorwaarde van het "*ten laste zijn*", zonder dat blijkt dat hij hierbij bindende voorwaarden aan de wet heeft toegevoegd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt als volgt:

"Verzoekster is de dochter van een Belgische vader. Ze woont ook al geruime tijd samen met hem en met de rest van de familie. Zij is ook ten laste van haarvader. Er is dus ontegensprekelijk sprake van een gezins- en familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

Bestreden beslissing heeft een impact op het verblijfsrecht van verzoekster en bedreigt het kunnen bestaan van een gezinsleven. Er diende derhalve een fair balance-toets te worden uitgevoerd.

Verzoekster wenst hier te verwijzen naar de rechtspraak die wijst op een dergelijk onderzoek (zie RvV nr. 156 153 van 5 november 2015; [...]):

"De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling OP zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden of gewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70)"
Er is simpelweg geen toets van het gezinsleven gebeurd in bestreden beslissing. Gelet op het onbetwistbare bestaan van een gezinsleven, schendt verweerder zo art. 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster beroept zich op een gezins- en familieleven met haar Belgische vader.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, waaronder de banden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu dient dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoekster en haar Belgische vader.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de *“bloedverwant in neergaande lijn”* ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat zij daadwerkelijk ten laste is van haar vader. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Een loutere samenwoning in België met haar vader toont de vereiste bijzondere afhankelijkheidsbanden ook nog niet aan. De bestreden beslissing gaat verder enkel in op de door verzoekster ingediende aanvraag. Zij laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoekster en haar vader, kan de Raad niet vaststellen dat deze relatie de gewone affectieve relatie tussen een vader en zijn meerderjarige dochter overstijgt. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat verzoekster ter ondersteuning van haar thans voorliggende aanvraag een beschermenswaardig privéleven in België heeft ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vast te stellen. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging zich opdringt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu verzoekster, gelet op hetgeen voorafgaat, niet overtuigt dat een verdere concrete belangenafweging in het licht van haar recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zich opdrong, kan zij aan het ontbreken hiervan evenmin dienstig een schending van de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel verbinden.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Vaste rechtspraak van uw Raad wijst op de toepasselijkheid van art. 41 EU-handvest (zie RvV nr. 162 808 van 25 februari 2016 (eigen onderlijning)):

"Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukorubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing; Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een maatregel zoals de bestreden beslissing moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had

kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)" [...]

Op basis van bovenstaande vaste rechtspraak dient te worden besloten dat art. 41 EU-handvest en het daarin vervatte hoorrecht in casu diende te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing valt immers binnen de werkingssfeer van de Unierecht, de Burgerschapsrichtlijn nr. 2004/38/EG.

Bovendien beïnvloedt bestreden beslissing verzoekster duidelijk in haar belangen. Hieruit volgt dat zij haar standpunt had moeten kunnen kenbaar maken. Dit is in casu niet gebeurd.

Mocht verzoekster zijn gehoord, had zij ten eerste kunnen wijzen op het feit dat hij in België een gezinsleven heeft dat wordt beschermd onder art. 8 EVRM. Zij had ook kunnen toelichten dat zij al jaren ten laste van haar vader was, zowel tijdens haar verblijf in België, als in Congo.

De bestreden beslissing houdt echter op geen enkele wijze rekening met de bovenstaande overwegingen.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang."

2.3.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, moet worden opgemerkt dat verzoekster de gezinshereniging vroeg met een Belgische onderdaan van wie niet blijkt dat deze reeds gebruikt heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. In deze situatie houdt verzoekster ten onrechte voor dat haar situatie binnen de werkingssfeer valt van het recht van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest is daarenboven ook uitsluitend gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Hoe dan ook benadrukt de Raad dat verzoekster ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van verweerder over te maken om aan te tonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Zij heeft dus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Zij toont niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening hield met elementen of zich steunde op gegevens die zij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van haar aanvraag, of steunde op redenen waarop zij in haar aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Door op zeer algemene wijze te poneren dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft en al jaren ten laste is van haar vader zowel in België als in Congo maakt verzoekster daarenboven ook niet concreet aannemelijk dat zij nog specifieke gegevens had kunnen aanbrengen die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging blijkt in de thans voorliggende omstandigheden niet.

2.3.3. In zoverre verzoekster opnieuw de schending inroept van artikel 8 van het EVRM volstaat de verwijzing naar de bespreking van het tweede middel.

2.3.4. Verzoekster beroept zich nog op een schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, maar elke concrete toelichting ontbreekt bij de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze wetbepalingen heeft geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.3.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS